

TA' 646.

Stúdió 3.

KOVÁCS JÁNOS LAKÁSA

Munkatársak: Sándor Pál
Gulyás Lajos
Littner Imre
Galamb Margit
Hranitzky Agi

Gyártásvezető: Óvári Lajos

Hangmérnök: Peller Károly
Vágó: Fazekas Lajos
Zeneszerző: Vujcsics Tamás

Fényképezte: Kenyeres Gábor
Rendezte: SIMÓ SÁNDOR

Kovács János: Nem volt válasz, kényszerítve voltunk rá, csak az ez egy út van, gyűjteni, gyűjteni mindenáron, akármit áldoz érte az ember, hogy pénzt gyűjteni, építsen, mert nem adnak, a Tanácsnak nincs módja, hogy mindenkit ellásson lakással, ingyen. Ez bosszánt engem hogy nálunk sokkal jobb anyagi körülmények között élők, tanácsi lakásban laknak, csak a minimális lakbért fizetik és nem egész életükben mert nekik ezután is úgy lesz most, .. hogy nekünk mindig spórolni kell, hogy tudja az ember a részletet fizetni. Már az aztán már édes mindegy, hogy én a tanácsi lakásban lakok, mert abban lakni éppen úgy lesz, mint az embernek a sajátjában, és azon a pénzen én is tudtam volna venni, mit tudom én.. példának mondom egy taxit, azt akkor mondták volna, hű milyen takarékos, de meg-az meg amaz, mer az jobban látszik, autója van neki.

Kovács Jánosné: Rögtön házasságunk előtt is, már nem is... házasság után elhatároztuk, hogy lakásra gyűjtünk...

Kovács János: Hát Rózsikáéknak is otthon voltak még négyen illetve hárman, egy házban csak egy család maradt, nálunk meg otthon voltak öten.

Öreg bási: Istenem... én szerettem volna egybetartani valamennyit. De nem lehet, ezeknek a sorsuk az hogy menni kell. Rózsit itt is szerették volna: ha visszajött volna ide könyvelőnek, a téeszbe. Nagyon fájt neki akkor, hogy nem vették fel Pécsre. És a Rózszi panaszkodott hogy elmegy inkább Pestre, de nem marad itt. Aztán akkor

- Öreg bácsi: ... hogy nem közibénk való... nagyon rosszul esett a lányomnak és akkor fogta magát fölment és két évig ott volt. Azután kerültek így össze a Jancsihoz és ~~gyikk~~ laktak itt ennél az anyósnál. Ugyan nem láttam még, de ha legközelebb fölme-
gyek Pestre megismertetem magam úgy, ahogyan áll.
- Hang: Mennyit jelent ez anyagilag tulajdonképpen?
- Asszony: Négyszáz forintot...
- Hang: És...
- Asszony: De hát aztán arra kiadás is van...
- Hang: Ahhoz persze jön...
- Asszony: Persze...
- Hang: Magának mennyi a fizetése? Hogy osztották be a pénzüket?
- Kovácsné: Kiláncász forintot félretettünk, a többi fogyott el, havonta kilencszáz, hat év...
- Asszony: Lemondtak ők mindenről... főleg az tette lehetővé, hogy összespórolják ezt a pénzt, ennyi idő alatt. Ők lemondtak szórakozásról, mindenről lemondtak.
- Kovács János: Hát ha valakit, akkor inkább csak magamat okolhatom kicsit itt ezért, egy kicsit hagytam is talán hogy sodorjon a sors, az ár, vitt is, itt és például a Pestre való följövetellel, ott meg nincs munka vidéken, még most sincsen azon a környéken, pláne nem volt mikor én ide Pestre följöttem...
- Hang: Maga lent maradt volna vidéken?
- Kovács Jánosné: Nem, én szeretek itt lenni, és azért jöttem fel, hogy fent legyek, voltam... Szóval nem.
- Hang: Maga tulajdonképpen egy áldozatot hozott a feleségéért? hogy feljött vidékről?
- Kovács: Hát ezzel a szóval nem akarok kérkedni, hogy áldozat, szerettem és szeretem most is feleségem..
- Hang: Ezt a lakást létre lehetett volna hozni, ha nincs összhang; ha külön laknak?
- Kovács: Hát akkor sem...
- Kovácsné: Több idő kellett volna ..
- Hang: Ha tanul, ebben az időszakban?
- Kovács: Hát nem tudtam volna este iskolába menni, mert minden második héten délutános voltam.

- Hang: És hogy ha már van gyerek?
- Kovács: Abba is kételkedek...
- Hang: Ha ez a lakás hamarabb van, akkor gyerek is van?
- Kovács: Természetes, mert akkor már lehetne 3-4 éves családunk, aztán meg nem vagyunk már olyan nagyon fiatalok, de hát akkor nem is lehetett volna, akkor itt se maradhattunk volna... el kellett volna költözni, haza vidékre... de hová? Annusnéni el jött az az idő is amikor leadjuk a kulcsot, köszönöm szépen..
- Asszony: Köszönöm szépen
- Kovács: Most már hamarosan elkészült a házunk is
- Asszony: Hál istennek...
- Kovács: Ha kellemetlenkedtünk, elnézést kérek, vele jár az étellel...
- Szomszéd: Felesége szólt nekem... hogy segítsen a gázt meggyújtani... Gyufája van?
- Kovács: Öngyújtó.
- Szomszéd: Működik?
- Kovács: Nem tudom.
- Szomszéd: A gázosok voltak kint?
- Kovács: Azt sem tudom.
- Szomszéd: Pedig nem szabad addig bekapcsolni, míg a gázosok át nem adják...
- Kovács: Igen. Hát szóval gázunk van, mert ezt próbáltam...
- Szomszéd: Lehet, hogy ez el van zárva... lehet, hogy el van zárva... Nyitva van?...
- Kovács: Nyitva van.
- Szomszéd: Biztos?
- Kovács: Biztos, mert ezt a fűtőt már bekapcsoltam, meg a tűzhegyet is...
- Szomszéd: Ez fordítva van.
- Kovács: És nem lehet elzárni?

- Szomszéd: Nem az a probléma, hogyha kinyitom a kis gázt, akkor nem tudom a nagy gázt... itt a probléma... persze lehet, hogy ellenkezőleg van itten... jól van... nálam fordítva van, ellenkező. Érti? Mert a miénk balos, illetve a miénk jobbos, ez meg balos. Tehát először kinyissa a kis gázt, erre, mint ahogy az előbb mutattam... ilyenkor zárva mind a kettő... először a kis lángot ki kell nyitni, utána a nagy lángot. Próbálja maga egyszer... úgy nagy gázt, melegvizet... meleget... az a hideg. Azaz, berobbant. és önműködőleg begyullad a gáz, igaz? és most fog melegíteni. Na kérem, ez a hideg... már langyos... igaz?
- Kovács: Igen. Mégis megcsinálták...
- Szomszéd: Mikor elzárja a melegvizcsapot, nem használja, akkor önműködőleg kialszik a gáz... nem lehet az, hogy elzárja a vizet és esetleg elfelejti elzárni a gázt és akkor szétvágja, ilyen nincs. Önműködően kikapcsol.
- Kovács: Köszönöm szépen.
Ja a csengő...
- Hang: Csak a berendezés az mennyibe került?
- Kovács: Harmincezer forintunkban van, harmincegy... ezzel elfogyott az utolsó fillérig.
- Hang: Azok honnan vannak?
- Kovácsné: Munkatársaimtól kaptam, csak egyet vettünk mi. Ezt a nagyot. Egyet könyörögtem ki...
- Kovács: Valami kell bele... Hát tényleg ezek a diszek, olyanok, hogy az ember gyakorlatilag semmi hasznát nem veszi, de mégis kell olyan guszták... azért van az a rész, hogy oda diszeket rakjon az ember... És ha azt ott meg akarjuk tölteni, hát ötszáz forint meg se látszik benne... azt meg nem lehet más-kép csak... ha az ember lemond valamiről... Három vagynégy éve nem voltunk már színházban... moziba legalább egy héten egyszer, színházba illik legalább egy hónapban egyszer elmenni. Barátokat, ismerősöket meglátogatni, és meghívni... Nézzetek gyerekek nem hiába kuporgattunk, hanem meglátszik ám már ez... mire gyűjtöttünk, jól vagyunk, hát ebből idáig semmi sem lett... Most itt már lehetne tanulni, senki sem ~~xxxxx~~ zavarna, szégyellem is most már, hogy még mindig nem mozdultam meg és őszintén szólva félek egy kicsit már, hát most a legközelebbi célunk, hogy legalább egy ötezer forintot tudjunk összegyűjteni és azt a takaréka tartani mert biztonságot ad az embernek, ha tudja hogy van egy kis megtakarított pénze, vagy bármi közbejöhethet, az embernek van mihez nyulni.

- Hang: Van valami olyasmi amit venni akarnak?
- Kovács: Hűtő, hűtőgépet... Kettőnknek nem kell nagy.
- Kovácsné: Minden esetre én félek...
- Hang: De azért akarnak gyereket, nem?
- Kovácsné: Hát...
- Kovács: Akarunk, de... az ember azért fél,
- Kovácsné: Első lépés egy orvosnak kikérni a véleményét.
- Hang: Megérte az a nagy áldozat, amit hoztak?
- Kovács: Megérte, azért... muszáj volt megérni neki, mert nem volt más...

Készítette

a Munka Vöröszászló ^Erdemrenddel kitüntetett
MAFILM.
és a Magyar Filmlaboratórium
Magyarországon forgalomba hozza a MOKÉP.

Köszönjük Kovács János és felesége
közreműködését.